

klarligt, hvorledes Reductionen af Embedsmændene kan blive saameget større i Kjøbenhavn end i Kjøbstæderne og at derfor en større Pensionssbyrde vil blive Følgen af Consumtionens Ophævelse i Kjøbenhavn, med mindre man lægger en særdeles Vægt paa hvad jeg heller ikke har overseet, det Ord „egentlige“ og antager, at den Mæsse af Betjente, som ere i Kjøbstæderne, skulle affædiges uden Pension, medens man maatte tage særdeles Hensyn til de egentlige Embedsmænd, naar de affædiges. Men fordi man paa eet Sted kun har havt 8 pCt. Udgift ved Oppebørslen, og paa andre Steder har havt 4 $\frac{1}{2}$ pCt., og fordi man kan gjøre en saadan Distinction mellem egentlige og ikke egentlige Embedsmænd, saa kan heri vel ligge en Grund til endnu mere at ønske Afgiften ophævet paa de Steder, hvor dens Oppebørsel har været saa kostbar, men ingen tilstrækkelig Grund til at ønske den vedligeholdt paa det andet Sted, hvor Oppebørselen kun har kostet 8 pCt., og mindst en Grund til at regne Oppebørselens Bekostelighed de Steder tilgode, som blive befrieede for Afgiften.

Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke længere opholde mig ved disse mindre væsentlige Grunde for Consumtionens Bibeholdelse i Kjøbenhavn, men skal gaae over til at gjøre opmærksom paa, hvorfor jeg anseer Consumtionens Ophævelse uden Hensyn til en Stads Størrelse, uden Hensyn til de Forhold, hvori man har indlevet sig, for at være af saamegen Vigtighed for den, og hvori en af de væsentligste Mangler ved denne Beskatningsmaade bestaaer. Den ærede Finanzminister har i den Opsats, hvortil jeg oftere har henvist, medens han vil have det fuldstændige Bederlag for Consumtions Indtægternes Opgivelse ikke blot udredet af Ståten i det Hele, men af enhver Deel af Landet, — Landet tænkt sig deelt i Land, i Kjøbstæder og Hovedstad med det omtrentlige Beløb, som nu udredes af hver Deel, — den ærede Finanzminister, siger jeg, har selv bemærket, og vistnok med megen Føle, at det aldrig nøie lader sig bestemme, i hvilket Forhold Afgiftsbyrden bæres af hver, og at det er ubestemmeligt, hvorvidt og i hvilke Tilfælde det er Producenten eller Consumenten, som bærer Consumtionsbyrden. Det er en fuldkommen

rigtig Betragtning, som man ogsaa under denne Sags hele Behandling overalt har fastholdt. Ja, det er i de enkelte Tilfælde ubestemmeligt, om det er Producenten eller Consumenten, der bærer Byrden. Men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Noget dog er vist, og at der er en Regel, som man temmelig sikkert kan stole paa. Det er, at om det end ikke kan bestemmes, om det er Producenten eller Consumenten, som bærer Byrden i ethvert enkelt Tilfælde, saa er det dog vist, at i de allerfleste Tilfælde bæres den af den, som er i det uheldigste Forhold. Naar der er mange Consumenter paa eet Sted, naar Søgningen er meer end sædvanlig stor, naar altsaa Producenten er i det heldigste Forhold, hvem bærer saa Afgiften? Consumenten. Altsaa naar han mindst er istand til at bære den; naar Prisen af andre Grunde allerede er høi. Naar derimod Producenterne en Dag strømme til Byen, naar Tilbuddet er usædvanlig stort, naar Bønderne gjerne ville sælge selv til lavere Priser, fordi de skulle betale Skat eller de have Udgifter at bestride, som ikke kunne opsættes; hvem betaler saa Afgiften? Saa betaler han den, fordi han allerede var uheldig stillet. Det er det, som ligger til Grund, maaskee hos Mange ubevidst, til at de bryde Staven over Consumtionsafgiften uden Hensyn til den Gæne, som den forarsager, eller uden at tænke paa, at den er en Bom mellem Land og Stad. Denne Genes og Afstilleses Tryk kan Ingen være mere overbevist om end jeg, og jeg veed ogsaa, hvormeget det føles; men den egentlige Grund, hvorfor man overalt er mod denne Afgift, er, at man, om ikke indseer, saa dog aner, at Consumtionen er den Afgift, om hvilken det mindst kan vides, om den træffer den, som man vil ramme, og fordi man føler, at den mere end nogen Afgift har en naturlig Tendens til at falde der, hvor der for Diebliffet er mindst Kraft til at bære den. Medens det er et Fortrin ved de directe Skatter, at deres Tryk, især naar de blive gamle, jævner sig, og at de saaledes have fundet det Punkt, hvor de bedst kunne hvile, og medens det med Hensyn til alle andre Afgifter er uvist, om de virkelig ikke ofte ramme det Punkt, som bedst kan bære dem, saa er det